

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 4-én.

Főének: 370. dicséret 1. verse

Textus: Ézsaiás próféta könyve 40. rész 31. verse „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott rövid mondat Óvodánk idei vezérmondata. „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”. Ha felületesen hallgatjuk ezt a mondatot, akkor könnyen elsiklunk a mondanivaló felett. Azonban, ha jobban megvizsgáljuk, akkor látjuk, hogy minden egyes szónak súlya van. Nem véletlenül választották az Óvodában éppen ezt útmutató és biztató igének a 2015-16-os nevelési évre.

Akik az Úrban bíznak, kezdődik a mondat. Az Istenben való bizalmat nehezen tudjuk megragadni. Mit is jelent ez pontosan? Hogyan bízhat egy kisgyerek, vagy éppen akár egy óvodai dolgozó, netán egy gyülekezeti tag Istenben? Mindenki ugyanúgy. Teljesen rábízom az életemet Istenre.

Hadd mondjak el egy történetet azzal kapcsolatban, hogy mit is jelent az igazi bizalom. A történet kitalált történet, tehát nem kell utánoznia senkinek. János egy gyönyörű hegytetőn sétált, de nem figyelt a lába elé, ezért elvesztette az egyensúlyát a sziklán és a szakadék felé kezdett csúszni. Az utolsó pillanatban sikerült egy kilógó faágat elkapnia, ám így is reménytelen helyzetben függött az ágon a szakadék fölött. Arra nem volt lehetősége, hogy felmásszon, ezért elkezdett kiabálni: - Hahó, van ott fenn valaki? Nagy meglepetésére egy hang válaszolt. - Igen, János, itt vagyok, hallgatlak. Mit tehetek érted? - Ki vagy Te, és hol vagy? - kérdezte János. Én vagyok az Úristen - válaszolta a hang. Miben segíthetek, kétségbeesettnek tűnik a hangod. János így válaszolt: - Itt függök egy szakadék fölött és esélyem sincsen, hogy lejussak. Tudsz segíteni? - Igen, tudok, - válaszolta a fenti hang. De előtte meg kell tenned valamit. Engedd el az ágat. - Tessék? - kérdezte János. Engedjem el az ágat? - Igen, jól hallottad János, akkor tudok segíteni, ha elengeded az ágat. János erre még kétségbeesettebben kiáltott fel. - Hahó, van ott fenn valaki más? A történetünkben szereplő János nem bízta rá az életét Istenre, így nem kapott semmiféle segítséget sem. „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”.

Amikor Istenben bízik, akkor az azt jelenti, hogy nekem nem maradt semmi kapaszkodóm, és látom, hogy már senki más nem segíthet. Ilyen pillanatok azok is, amikor félelem van a szívünkben. Nem tudom, hogy vannak-e itt olyan kisgyerekek, akik szoktak félni. (Aki szokott félni, az tegye fel a kezét.) Van esetleg a felnőttek közül is olyan, aki szokott félni? (Az is tegye most fel a kezét.) Azt hiszem, hogy aki őszinte, az kimondja, hogy szoktam félni. A félelem közben pedig azt érzem, hogy nem tud senki sem segíteni, teljesen egyedül maradtam. Amikor félek, akkor én imádkozni szoktam. Elmondok egy nagyon egyszerű bibliai mondatot, hogy „Istenben bízom, nem félek”. Majd pedig egy imádságot, „Istenem segíts nekem”. Ilyenkor a félelem teljesen eltűnik a szívemből, mert az életemet Istenre bízom. Tudom, hogy Ő képes arra, hogy megsegítsen engem. Ő elég erős arra, hogy megtartsa engem. „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”.

Hadd mondjak egy másik példát is. Nekem tériszonyom van, és nagyon nem szeretem azokat a függő hidakat, amik folyókon, vagy sziklahasadékok között vezetnek át. Ilyenkor csak az segít, hogyha alaposan megnézem, milyen anyagból készült a híd. Milyen vastag az acélsodrony, vajon hány tonna súlyt bír el, aztán a csavarok milyen állapotban vannak, rozsdás-e, vagy éppen kezelt-e a felülete. Megnézem, hogy biztonságos-e a híd. Ha pedig annak tartom, akkor rálépek és elindulok a túloldal felé. Mindenki láthatja, hogy még eddig egyik híd sem szakadt le alattam.

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”. Istenben miért nem bízunk meg ennyire? Hiszen tudjuk, hogy Ő elbírja hordozni az életünket. Ő el tudja hordozni azt is, ami fáj nekünk. Amikor imádkozunk, akkor nem csak a félelmek között lehet imádkozni, hanem akkor is, amikor valaki nagyon csúnyán viselkedett velünk. Amikor az óvodában bántottak Titeket és sírtok. Amikor a felnőtteket hozzák olyan helyzetbe, hogy nekik is nagyon nehéz. Ezeket a nehézségeket, szomorúságokat is átadhatjuk Istennek. Imádkozunk és azt mondjuk, hogy: Istenem Te vidd helyettem a lelkem fájdalmait. Amikor ezt őszintén kimondjuk, akkor azt vesszük észre, hogy sok minden könnyebb lesz. Akik az Úrban bíznak, azoknak az életük könnyebb lehet, mert Isten visz nagyon sok mindent helyettünk.

A bizalom tehát segít. A leginkább abban, hogy az erőnk megújul. Ez pedig azt jelenti, hogy az elfogyott erő ismét ott lesz bennünk. Olyan ez, mint amikor a telefonunk lemerül és töltőre tesszük. Nem lesz más az a telefon a töltés után, mint előtte, csak újra lehet használni. A mi életünkben is vannak olyan pillanatok, amikor azt érezzük, hogy lemerültünk. Csak mi ezt úgy mondjuk, hogy kimerültünk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 4-én.

Elfogyott belőlünk az energia. A felolvasott mondat arra biztat, hogy „akik az Úrban bíznak, erejük megújul”.

Feltöltődik Isten közelében mindaz, ami lemerült. Nagyon sok gyülekezeti taggal beszéltem már arról, hogy miért jó istentiszteletre járni. Szinte kivétel nélkül azt mondták, hogy itt megnyugszanak és feltöltekeznek. A Mindenható úgy ad erőt, hogy újratölti a lemerült rendszerünket.

Én azonban azt hiszem, hogy ennél sokkal többről is szó van. A telefonunk az újratöltés során nem lesz nagyobb teljesítményű. Mi azonban Isten közelében nem csak annyi erőt kapunk, amennyi elfogyott, hanem annál sokkal többet is. Nem egyszer előfordul velünk, hogy kimondjuk: ez úgysem fog sikerülni. Aztán amikor visszatekintünk, akkor azt látjuk, hogy nem csak annyi erőnk volt, ami a feladataink elvégzéséhez kellett, hanem annál még sokkal több is.

Ezért fontos alaposan megjegyeznünk ezt a mondatot Ézsaiás prófétától. Minden olyan helyzetben, amikor félünk, amikor sok a feladatunk, amikor kimerültünk, akkor ez jusson eszünkbe: „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul”.

Ámen!

Záró ének: 434. dicséret 1. verse